

militaire Forbundspligter forarsagede Udgifter, seer Udvalget ikke blot en udtryffelig Anerkjendelse af, at disse Udgifter retligen ikkun paahvile disse Hertugdømmer, saa at det alene kan være af Billighedshensyn, de andre Landsdele kunne beslutte sig til at yde Bidrag — ikke til Forbundet, men til Holsteen og Lauenborg —, men tillige en Hjemmel for, at det ved Lov skal afgjøres, baade om og da i hvilket Forhold saadan Medhjælp kan tilstaaes, samt at disse Spørgsmaal ikke nødvendigviis maae afgjøres engang for alle, men kunne henvises til Afgjørelse ved særlig Lov i hvert enkelt mødende Tilfælde.

Ministeriet fandt i det Væsentlige intet at erindre mod denne Opfattelse af § 23, da det antog, at den er stemmende med de i selve Paragraphen givne Bestemmelser. Kun maatte Ministeriet bemærke, at man ved den i Slutningen ommeldte Lov havde tænkt sig en definitiv Afgjørelse af dette Forhold eengang for alle, hvilket forøvrigt maatte beroe paa nærmere Forhandling med Rigsraadet.

ad § 39. Paa givne Foranledning har Ministeriet erklæret, at denne § berettiger Rigsraadet til strax ved sin Sammentræden med simpel Pluralitet at vedtage, at Forhandlingerne skulle holdes for aabne Døre, optegnes af Stenographen og bekiendtgjøres ved Trykken.

Midlertidig Bestemmelse Nr. 6 (Jfr. §§ 25 og 38). Med Hensyn til det heri tagne Forbehold, at Kongen kan gjøre Forandringer i Forretningsordenen af 4de Decem-ber 1854, som derefter skal være forbindende, indtil den forandres ved Lov, har Ministeriet paa givne Foranledning bemærket, at derved sigtes til den Omredaction, som vil være en uundgaelig Følge af flere Bestemmelser i Forfatningsloven, efter disses ligefremme Medfør, hvorhos der tillige vil vorde givet Forsamlingen større Raadighed over Dagsordenen og Afstemningsmaaden, i Lighed med de paa Rigsdagen fulgte Regler. Derimod har Ministeriet erklæret, at dette Forbehold ikke vil blive benyttet til i Forretningsordenen at optage nogen Bestemmelse, som udvider den af Kongen ud-

nævnte Præsidents Myndighed, ei heller til eensidigen at foreskrive de i § 25 foreholdte Bestemmelser for et Medlems mulige Fjernelse, hvilke altsaa alene ville kunne blive vedtagne med Rigsraadets Samtykke.

Midlertidig Bestemmelse Nr. 7 (Jfr. § 52). I Anledning af den Kongen foreholdte Ret til at udstede et foreløbigt Normalbudget, der, hvis den var ubegrændset, selvfølgelig vilde kunne benyttes paa en Maade, der vilde gjøre ikke blot Udstaets Bestemmelse om, at Normalbudgettet skal vedtages ved Lov, men hele Rigsraadets Stattebevillingsret til en Illusion, erklærede Ministeriet: at ingen af de i Budgetterne (og Finantslovene) for 1853, 54 og 55 som extraordinaire opførte Udgifter (ene med Undtagelse af dem, som ligefrem ere begrundede i bestaaende Lov) eller af de ved Tillagslove bevilgede Beløb vilde blive medregnede ved det foreløbige Normalbudgets Fastsættelse, selv om de efter deres Natur maatte betragtes som ordinaire Udgifter, men at omvendt fra de som ordinaire opførte Udgifter alt det vilde blive udsondret, som efter sit Væsen er extraordinairt, og at for de Ministerier, hvor en saadan Adskillelse ikke er gjort i Budgetterne, denne vilde blive foretagen bona fide efter enhver Postis egen Bestaaffenhed. Fremdeles erklærede Ministeriet, at det ikke var Hensigten at bibeholde den hele nuværende Postering, hvor der ved Siden af meget store, altfor summariske Poster, findes andre, der gaae i en overdreven Detail, men at man vilde søge at samle det Gensartede og adskille det Ueensartede i passende Afsnit i Henshold til den hidtil vundne Erfaring. Det erkjendtes endelig for en Selsølgelse, at de saaledes opstillede Conti ere bindende for Regjeringen, saa at hvad der spares paa den ene Conto ikke kan anvendes til at dække en andens Underbalance. I Henshold hertil ansaae Ministeriet det for utvivlsomt, at det foreløbige Normalbudget vilde blive saa langt under Statskyrrelsens absolute Fornødenheder, at Rigsraadets Stilling ved det endelige Normalbudgets Fastsættelse ved Lov vilde blive meget betydningsfuld.